

TAM ŽIVIJO 3 MOJI STRICI

PRVIČ
PLANINAH

SŠPTNU

GROZA

HOPŠK!

ENGLAND

S STLAČENIMI
KAVBOJKAMI

IN

1988/89

VTIŠI

Zgovornost
»fazaučkov«

STREZICE

1116756

1997/6704

ZDRAVO SOTRPINKE IN SOTRPINI!

Prve Stezice v letošnjem šolskem letu so izšle.

Upamo, da bo k vašemu boljšemu počutju pripomogla tudi ta nova številka Stezic.

Prepuščamo vam jo na vašo milost in nemilost,

če vas bo prijetno presenetila ali pa če bo v vas zbudila kritično mišljenje ali kakšno uresničljivo idejo -- pišite nam!

Vse vaše odmeve na prvo številko Stezic pričakujemo v rumenem nabiralniku pod oglasno desko pri stopnicah za v garderobo.

Ne pustite rumenega nabiralnika samevati praznega.

ISKRENA IZPOVED SREDNJE SOLCA

Kako te, sola, ljubim,
v tebi pot potim,
vsak dan doživam cveke,
na koncu opomin.

Vsak dan učim se mnogo
in mnogo kil zgubljam,
še jesti nimam časa,
da jih nazaj dobim.

Pri matematiki kvadrati,
enačbe moraš znati,
se fizika pridruži
in z gibanjem te združi.

Pestici ali prašniki?
To je zdaj vprašanje!
Pri biologiji čaka te --
razmnoževanje.

Da z naravo zdaj zaključim,
pridružim še kemijo,
z enačbami se mučim,
možgani me bolijo.

Pri slovki spise pišeš,
vejice napačne brišeš,
pri anglici ti časi vsi
najraje bi iz glave ušli.

Deutschland dela ti težave,
glagolov so polne glave,
kako postati socialisti,
spraševali so utopisti.

Pri zgodovini bojna polja,
ti pojema dobra volja,
hidrografske zdaj režime
vsakdo naj za roge prime.

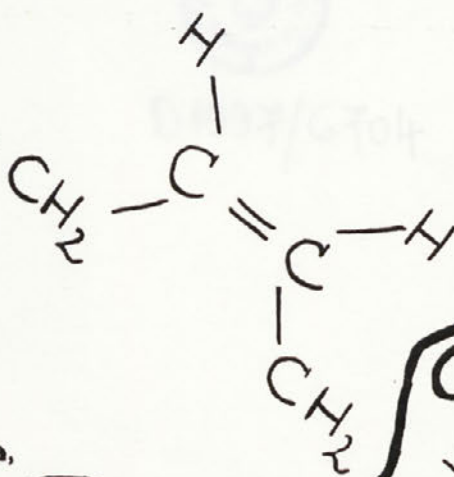
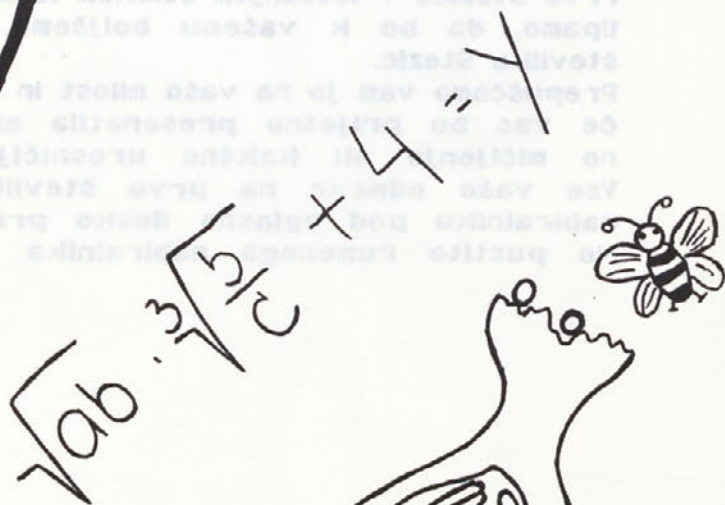
Za konec pa telesna vzgoja,
nje odlika hitra hoja,
če premikaš se hitreje,
tek za žogo te ogreje.

Kako te, sola, ljubim,
v tebi pot potim,
da rešim se opomina,
v petek ven zbežim.

2

Liebeskummer

POTOVALKA S STLAČENIMI KAVBOJKAMI IN DEZNIKOM

Mogoče razmišljaš, da bi šel poleti v Veliko Britanijo? Toplo priporočam! Sem ena tistih, ki ji je zeleni otok prirasel k srcu. Je pa vse stvar okusa, seveda...

Z avlonsko karto v žepu, s potovalko v roki, v kateri imaš stlačene kavbojke, topel pulover, pa še kakšno krilo, če si punca, in obvezno dežnik, se poslavljaš od sončne strani Alp. Na poletu, ki traja dve uri, ti krajša čas Antena, zgovorni sosed in fantastični pogledi na mater Zemljo z višine 9000 m. Ko se letalo končno dotakne trdih tal, še vedno s pritiskom stopiš na angleška tla. Na žalost so tu cariniki strašno nezaupljivi, zato te 5 minut natanko sprašujejo o namenu tvojega prihoda in obvezno vprašajo, kdaj se boš vrnil v svojo domovino. Med kupom prtljage zbrskaš še svoj kovček in vrata na Otok so široko odprta.

V izvencarinskem delu zgradbe se gnete množica ljudi in moj zbegani pogled kmalu opazijo prijatelji. Kaj hitro se znajdemo na tripasovni avtocesti in se s hitrostjo zvoka bližamo Southamptonu. Doma me čaka lepo opremljena dekliska soba, prha in hrana! Po obilni večerji se še dolgo v noč pogovarjamo o Jugoslaviji, Angliji, starših itd.

Čez dva dni se mi začne šola, zato se takoj naslednji dan odpravim tja na sprejemni test. Rezultati so dobri, na moje veliko veselje, zato me postavijo v Advanced class.

Naslednje jutro s strahom stopim v čisto navadno stanovanjsko hišo v angleškem stilu, okoli katere se gnete nekaj mularije mojih let, v zgradbi je pa še okoli 20 ljudi, starih 20--30 let, in 8 učiteljev. Pred poukom se v "dnevni sobi" rokujem z Evropo in Azijo v malem: nekaj Japoncev, Tajlandčanka, Kitajci, Španci, Italijani, Francozi, Nemci, Švicarka. V celli šoli nas je okoli 30, vsi se poznamo in smo prijatelji. Učitelje kličemo po imenu, z njimi smo "ta hujs' kolegi" in se pogovarjamo o vsem mogočem, od angleškega načina pomivanja posod, do smisla življenja. Naše pogovore spremlja zagnano mahanje z rokami in skiciranje na tablo, kajti naš besedni zaklad je daleč premajhen.

V razredu sem skupaj še s petimi: Švicarko, Tajlandčanko, Francozom, Nemcem in Špancem. Učni načrt določamo sami, če česa ne znamo, razložimo, kaj bi radi, in učitelj to temeljito obdela. Pouk poteka od 9.15 do 12.30 s petnajstminutnim odmorom ob 10.45. V teh četrh ure goltamo sendviče, ki jih prinesemo od doma, preklinjamo aparat za pijače, ki največkrat požre denar (10 penijev!), na pijačo pa "pozabi", in buljimo v televizor -- navijamo za svoje teniške ljubljence, ker pravkar poteka teniški turnir v Wimbledonu.

Med dopoldanskim in popoldanskim poukom je ena ura prosto, v kateri naša "banda" -- 10 ljudi s celega sveta, starih od 16--20 let -- zavije v McDonalda. S potešenimi želodci se potem ženski del skupine odpravi delat "inventar" po trgovinah, fantje pa ob coca-coli ali pivu razpravljajo o najnovejših modelih avtomobilov. Večkrat se sprašujem, zakaj ves svet ne more biti tak: prijatelji ne glede na barvo kože, obliko oči, nosu.

Popoldanski pouk poteka dve uri -- do pol štirih. Tak je urnik od ponedeljka do četrтка, v petek gremo na izlete po Angliji.

Visoko v nadstropju "double deckerja" s fantastično stereo

TAM ŽIVIJO TRIJE MOJI STRICI

Daljna dežela Kanada daje kruh mnogim slovenskim družinam. Tam živijo tudi trije moji strici. Skoraj vsako leto se vračajo v rodno domovino. O svoji novi domovini pripovedujejo veliko zanimivega. Zato sem si vedno želela, da bi si to deželo ogledala tudi sama.

Ob koncu osmega razreda so nastopile nekoliko daljše počitnice. S starši in sorodniki iz Kanade smo se dogovorili, da bi počitnice preživela pri njih. Kupili smo vozovnico in vse potrebno za potovanje. Potovanja sem se zelo veselila, hkrati pa me je bilo strah, saj sem vedela, da je moje znanje angleškega jezika dokaj šibko. Pri stricu, kjer naj bi preživela večji del počitnic, govorijo in razumejo v glavnem samo angleško.

28. junija ob 16. uri sem odpotovala z letalom. Nekoliko s težkim srcem sem se poslavljala od staršev in brata. Lažje mi je postalo šele, ko sem na letališču spoznala dve dekleti, ki sta prav tako kot jaz sami in prvič potovali tako daleč. Takoj smo se spoprijateljile in si zagotovile sedeže na letalu skupaj. "Samo da bi uspešno vzleteli!" smo govorile. Vzlet je bil lep in prav kmalu smo bili na višini 10.000 metrov. Takrat smo se nekoliko sprostile. Eden izmed stevardov nam je ves čas potovanja razlagal, kje letimo. Pripovedoval nam je še mnogo drugih zanimivosti. Tako je potovanje, kljub temu da je trajalo približno deset ur, zelo hitro minilo. Prvič smo se ustavili v Montrealu. Tam smo stali približno uro, nato pa hiteli proti Torontu. Ob dveh zjutraj po jugoslovanskem času oziroma ob osmih zvečer po kanadskem času smo pristali v Torontu. Po vseh obveznih procedurah na letališču sem kmalu zagledala svoje sorodnike. Odvabili se mi je kamen s srca. Veselo smo si pomahali. Ko sem prišla do njih, me je stric pozdravil v slovenščini, vsi ostali pa v angleščini. Bila sem zelo zmedena in sem jih v tej zmedenosti komaj kaj razumela. "Kako šele bo!" sem pomislila. Vendar ni bilo tako hudo. Res da sem prve dni več telovadila z rokami, kot govorila, vendar sem se po nekaj dneh kar dobro navadila govoriti.

Sorodniki so se zelo trudili, da bi mi deželo in življenje v njej kar se da dobro predstavili. Nekaj časa sem stanovala v mestu Waterdown, nato pa v Mississaugi. Veliko sem potovala. Ogledala sem si Ottawa, glavno mesto Kanade, prelepe Niagarske slapove, Marineland -- zabavišni prostor, kjer ljudi zabavajo dresirane živali, in razne zabavnoglasbene skupine. Obiskala sem Toronto s slavnim CN stolpom, Hamilton, Burlington, London in še mnoga druga mesta. Bila sem tudi v največjem zabaviščnem centru Kanade, ki se imenuje Canada's Wonderland in v Sun Shine Beach, kjer smo se po zelo zavitih toboganih vozili v vodo...

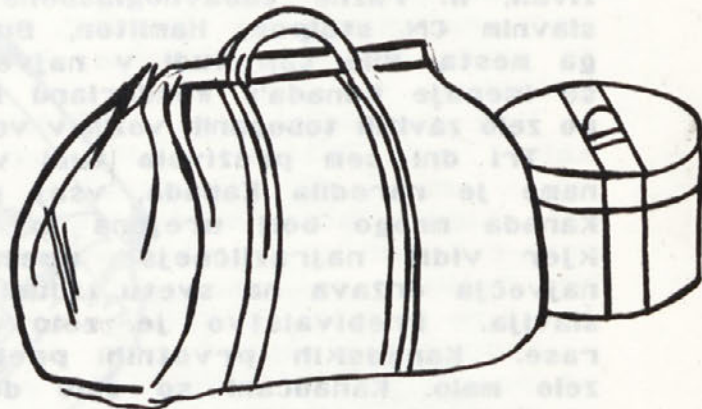
Tri dni sem preživela tudi v ZDA v Chicagu. Mnogo lepši vtis name je naredila Kanada, vsaj po tem, kar sem videla v ZDA, je Kanada mnogo bolj urejena in čista. Ima veliko čudovitih parkov, kjer vidiš najrazličnejše umetnine iz cvetja. Kanada je druga največja država na svetu. Ljudi pa ima približno toliko kot Jugoslavija. Prebivalstvo je zelo raznovrstno, saj tam srečaš vse rase. Kanadskih prvotnih prebivalcev Indijancev pa sem videla zelo malo. Kanadčani so zelo delavni. Poznano je tudi, da večina otrok med počitnicami dela. Že predšolski otroci raznašajo časo-

piše... Sicer pa mladina živi podobno kot pri nas. Oblačijo se podobno kot mi. Le možnosti za zabavo je veliko več. Imajo veliko zabaviščnih centrov, urejene diskoteke, privlačne koncerte raznih glasbenih skupin. Veliko se ukvarjajo tudi z različnimi športi.

V Kanadi sem spoznala mnogo novih prijateljev. Z njimi sem hodila na prijetne zabave, na plavanje, v kino. Večkrat smo se odpravili tudi jadrat s stričevo jadrnico. Skupaj smo hodili in nakupovali tudi po trgovinah, ki so zelo velike in bogato založene.

O Kanadi sem si ustvarila prijetno podobo, ki pa si jo močno želim še dopolniti.

Maja Kincl, 1. b

IZ POČITNISKIH DNI

Bilo je veliko sonca, smeha in plesa po diskotekah na otoku Pagu. Le kdaj pa kdaj se je med počitniške dneve prikradla tudi senca žalosti.

Prvi dnevi počitnic so minevali enolično. Polival sem na novo položene ploščice na terasi, si kuhal in pekel tisto, kar je mami ob odhodu pustila v hladilniku. Kdaj pa kdaj sem se stekel ohladit v hladno julijsko slanico in žalostno pogledoval na jadrnico, ki je samevala ob privezu. Bil sem sam in čakal, da pridejo starši ali pa vsaj stric Feri z Matejem in tako dobim pomočnike, da napnemo jadra.

Končno so prišli. Najprej stric Feri in Matej. Naša prva naloga je bila oprema jadrnice in že prav kmalu smo zarezali v široke valove zaliva Caska. Užival sem v prijetni vožnji in prhi, ki so jo prinašali redki večji valovi. Tudi na prismojene piščančje nogice in preslane Knorrove juhice sem kmalu pozabil, saj je teta Anica dobro kuhala.

V pristanišče so kmalu prispeli tudi Joso in drugi in dolgčas je kratkomalo izginil. Le Roka sem malo pogrešal. Odšel je s starši v Trebnje, kar mu kar malo zamerim. Zal mu je lahko, če ne zaradi drugega, pa zaradi super Italijank, da o čehinjah ne govorim.

Jadrnica je dan za dnem lovila veter v svoja bela jadra. Pri jadranju so mi pomagali Matej, Feri in drugi. Problemi pa so se pričeli s prihodom staršev in Lada. Pravzaprav je bila edina težava Lado, ki rad poskusi več, kot je dovoljeno, in je počel čudne akrobacije z mojo ubogo barkačo. Našel je vse njene stabilne in labilne lege, pa tudi ravnotežno mejo je odkril. Ker pa jo je pogosto prekoračil, sem moral vaditi dvigovanje jadrnice iz morja. Pri tem sem se naučil marsičesa, česar mi v normalnih razmerah kot skrbnemu mornarju sploh ne bi bilo treba vedeti.

Ampak nekega dokaj mirnega popoldneva je Lado ravnotežno mejo preveč prekoračil. Rahel vetrič je jadrnico in njeno posadko, ki je štela mami, sestro Enejo, Lada in mene, nesel čez zaliv. Mami in Eneja sta izstopili na peščeni obali, midva z Ladom pa sva odjadrala. Na nesrečo je Lado iz neznanih razlogov stopil na rob barke, zategnil levo vrv glavnega jadra in sunkovito obrnil krmi-lo. Ni bil potreben močan veter, da se je barka in midva z njo prevrnili. Poleg tega pa se je zaradi močnega udarca po gladini zlomil gredelj. Jadrnico sva obrnila, čeprav težko, gredelj pa je za vedno izginil pod morsko gladino.

Žalostno sem obsedel na barki, ki je kakor ptič brez peruti lovila ravnotežje in smer, vendar predvsem slednjo brez uspeha. K sreči je mami na drugem bregu poiskala pomoč v bližnjem campu in lastnik gliserja nas je odvilkel v domače pristanišče. Jadrnja je bilo za to leto konec, dobra volja pa se je vseeno kmalu vrnila.

Če kdo ve za koga, ki bi mi naredil nov gredelj, naj mi sporoči. Se vedno sem namreč brez njega.

David Bogataj, 1. b

PRVIČ V PLANINAH

Od prijateljev sem slišala že veliko lepega in privlačnega o gorah, zato sem si zelo želela, da bi tudi sama spoznala te lepote narave. Pa nikoli ni bilo prave priložnosti za to. Ta želja pa se mi je pred par tedni končno uresničila. Šola je namreč organizirala tridnevno planinsko turo na Triglavska jezera za učence tretjih letnikov pedagoške usmeritve. Polni pričakovanj smo se v nedeljo zjutraj odpravili z vlakom in potem še z avtobusom do Slapa Savice. Tu smo se malce podprli ter se nato končno povzpeli proti "višavam". Naš cilj je bila Komna, kjer smo prespali prvo noč. Hoja še zdaleč ni bila tako naporna, kot sem pričakovala, saj smo se vseskozi pogovarjali in zabavali. Na Komni so nas s harmonikami in petjem lepo sprejeli ostali planinci. Dobili smo sobe in težko pričakovani čas za počitek. Popoldne smo šli še na kratek sprehod (samo štiri ure hoje) na Bogatinsko sedlo. Tu sem prvič videla planike -- res so prekrasne. Večer smo preživeli v pripovedovanju prvih vtisov. Zgodaj zjutraj pa smo se že odpravili proti sedmim Triglavskim jezerom. Najbolj všeč mi je bilo sedmo -- črno jezero. Končno smo prišli do koč, kjer smo prespali. Tu je lepo, kot v pravljici. Ker vreme ni kazalo najbolje, smo kmalu odšli še na Prehodavce. Med potjo smo videli še ostala jezera. Zanimivo pa je bilo šele na Prehodavcih. Tu je bil Krst vseh tistih, ki še nismo bili na višini 2000 m. To je bilo zabavno -- kako nas je Vinko tepel! Seveda je prof. Mohorčič vse to snemal in ko smo se pozneje v šoli gledali, smo se nasmejali do solz. Na poti nazaj smo videli še gamse, tako da je bila idila res popolna. Žal pa je že ponoči začelo deževati in smo se zjutraj po najbližji poti vrnili v Bohinj, kjer nas je čakal avtobus. Kljub slabemu vremenu zadnji dan smo prišli domov polni lepih vtisov in doživetij in vsaj zase lahko rečem, da čeprav sem bila v hribih prvič, prav gotovo ne zadnjič.

Lidija Murn, 3. c

Ekskurzija po Jugoslaviji, zadnji brezskrbni dogodek vsakega dijaka pedagoške šole pred zaključkom štiriletnega šolanja. Med podobna doživetja še sicer štejejo smučanje, plavanje in taborjenje; vse to je za nami.

Seveda vsega, kar smo videli na petdnevni poti, nikakor ni mogoče opisati in to tudi ni moj namen. Pred vami je le nakaj zapiskov ob urejanju vtisov s potovanja.

Slutnja mračnosti prvega dne potovanja se nam je porodila že ob pogledu na slabo vreme. Kasneje se je tudi uresničila. Naša prva postaja je bilo namreč spominsko področje Jasenovca, med vojno enega najbolj zloglasnih koncentracijskih taborišč v Evropi. Tam smo si ogledali muzej predmetov, ki so bili last taboriščnikov, in dokumentarni film o življenju v taborišču. Potem smo poslušali predavanje tovarišice, zaposlene v muzeju. Melodija njenega glasu je bila takšna, da bi stoje zaspali, če bi nam pripovedovala kaj lepega. Tako pa smo le nemo strmeli vanjo, nemočni, da bi si vsaj približno predstavljali vse grozote, ki so jih morali tisoči ljudi tu doživljati in o katerih nam je pripovedovala. Močno pretreseni smo odšli do spomenika. Mogočen kamnit tulipan, simbol življenja na sredini parka, nas je brez besed opomnil: "Ne dopustite, da bi se kaj takšnega še kdaj zgodilo!"

Podobno je bilo na Kozari. Spet dež, muzej, film, predavanje in spomenik. In spet zvrhana mera groze, ki je odsevala v naših očeh.

Pot smo nadaljevali proti Jajcu, kamor smo po krajšem postanku v Banja Luki prispeli pozno popoldne. Ogledali smo si znamenito dvorano v Sokolskem domu, kjer je potekalo 2. zasedanje AVNOJ-a, nakar smo se povzpeli še na staro mestno obzidje. Slikovito bosansko mestoce nad slapovi Plive pa nam je gostoljubno nudilo tudi prvo prenočišče na naši poti.

Drugi dan smo se že zgodaj zjutraj odpeljali proti Travniku, kjer smo videli rojstno hišo našega nobelovca Iva Andrića. V njej je poleg drugega na ogled tudi zbirka njegovih del in prevodov v najrazličnejše jezike. Kljub vlažnemu mrazu, ki je dihaval iz kamnitih sten, smo z veseljem postali in prisluhnili sošolki, ki je na kratko povedala Andrićev življenjepis in prebrala odlomek iz njegovega romana. Za kaj več ni bilo časa. Morali smo naprej, kajti čakalo nas je Sarajevo, prestolnica BiH. Le kaj napisati o njem? Morda misel nekega francoskega diplomata, ki jo je izrekel ob odhodu iz Sarajeva: "V krajih, kjer službujemo, pogosto puščamo delček sebe, v Bosni pa vedno ostane tudi košček našega srca."

Ali vam je bolj všeč tale Andrićeva: "To je mesto. Mesto, ki mineva in umira, a se obenem rojeva in spreminja..."

Sloviti arheolog Evans ga je imenoval Damask severa in zapisal, da je Sarajevo en sam prostran vrt.

Kakorkoli že, mesto ob Miljacki je na nas vse naredilo velik vtis. Ne vem, kaj nam je bilo bolj všeč: nakupi na starodavni, tolikokrat opevani Baš-čaršiji, obisk Gazi-Husrenbegove džamije, ogled Principovega mostu, na katerem je bil ustreljen avstrijski prestolonaslednik, ali vrsta novih športnih objektov, zgrajenih za nedavno zimsko olimpiado. Vsa ta obeležja bližnje in daljne

zgodovine dajejo mestu čar, o katerem bi se dalo napisati knjigo. Toda mi že drvim naprej.

Od velemestnega vrveža si oddahnemo v čudovitem parku ob izviru reke Bosne. Deževati je prenehalo, zato se je tudi razpoloženje nekoliko popravilo. Zares nasmejali pa smo se šele v Mostarju, kamor smo po celodnevni vožnji prišli že v trdi temi. Tu smo po dveh dnevih mrzle in deževne Bosne prvič začutili tople sapice mediteranskega podnebja.

Nekaj posebnega pa je bil nočni ogled mesta. Po krožni vožnji z avtobusom, kjer smo uživali ob pogledih na lepo razsvetljen most, tankajšno glavno zanimivost, smo si ogledali še tipično turško hišo in džamijo. Skozi vse to nas je vodil vodič, silno prijeten Hercegovec, ki je vse, kar je bilo treba, povedal v šali. Tudi na spominsko fotografijo ni pozabil. Za motiv je izbral dva izmed nas in ju našemil v paša in njegovo ženo. Lahko si mislite, da smehu ni bilo konca. "To je bilo pravo razpoloženje," sem razmišljala kasneje v hotelu, "škoda bi bilo obupati po Jasenovcu, Kozari in dežju, saj za slednjim vedno pride sonce."

Kot bi me poslušalo, je zjutraj tretjega dne zares posijalo. Komaj smo na mostarski Baš-čaršiji popili pravo turško kavo, že smo morali naprej. Tudi postanek v Međugorju, znameniti božji poti, kjer se zbirajo tisoči vernikov z vsega sveta, je bil kratek, saj smo morali prevoziti dolgo pot do Dubrovnika. Prelepo dalmatinsko mesto nas je pričakalo v vsej svoji lepoti in ko smo stopili na obzidje, je sončna krogla ravno padala v morje, na gladini pa puščala za sabo preprogo lesketajočih se slanih kapljic. Preden smo legli, smo še tisočkrat prehodili Stradun, se slikali pri znameniti fontani in spoznali tudi nekaj nočnega življenja tega mondenega letovišča ob naši obali.

Dubrovnika noč ni pustila posledic, le do Splita se nas je večina pripeljala v snu. Tam pa smo se ob lepoti ostankov Dioklecijanove palače dodobra prebudili in se začeli (predvsem večinski ženski del odprave) spet živo zanimati za stojnice na tržnici, tako kot v vsakem mestu doslej. Toda za hrbtom smo kmalu zaslišale: "Požuri, autobus več trubi," in Split je v hipu ostal za nami.

Mimo Šibenika smo se odpeljali do slapov Krke, naslednjega nacionalnega parka na naši poti, ki po vsej pravici zasluži to ime.

Z večerjo in prenočiščem so nas tisti večer pričakali v Vodichah, in to kar v hotelu z zvenečim imenom Imperial. Za nas je seveda izgubil pol imenitnosti ob ugotovitvi, da v njem ni disca, a smo bili vseeno zadovoljni.

Zadnji dan smo namreč lahko dolgo spali in si privoščili kopanje v času prostega dopoldneva. Po Kosilu pa smo obiskali Zadar, kjer smo si ogledali cerkev sv. Donata in samostan sv. Marije z zbirko umetnin, imenovano Zlato in Srebro Zadra. Za konec nas je čakala še neskončno dolga pot domov skozi pusto pokrajino Like.

Čeprav je bila skoraj šesturna vožnja s kratkim postankom le v motelu pri Plitvičkih jezerih dolga, pa je bila izredno zabavna. Spremljale so jo šale in petje ob spremljavi kitare. Smešno se sliši, toda res je prehitro minila. Pa ne le pot domov, temveč celotna ekskurzija.

Andreja More, 4. d

NOVA ŠOLA, NOV "STRIK" ZA VRAT

Pred sprejemnim izpitom sem. Napeta, nesproščena. čakam v množici učencev pred šolo na razvrstitev po učilnicah. Končno pride na šolski prag tov. ravnateljica in nas po seznamu razvrsti po učilnicah.

Že sedim v učilnici, se potim in v strahu trepetam. In po tem se je vse odvijalo, da sama ne vem kako. Zvedela sem, da sem med sprejetimi. Sledili so si veseli vzkliki, čestitanja... in dolge, pa vendarle kratke počitnice.

In zopet šola. Zopet stojim pred šolskim vhodom in čakam na tov. ravnateljico, na nov seznam, v veselem pričakovanju in hkrati malo prestrašena ob dejstvu, da se mi približuje učenje, domače, šolske in kontrolne naloge, spraševanja, spisi; oh, da, tudi spisi! Spoznam se s tov. razredničarko prof. Jerasovo, z novimi sošolci in se srečam s starimi prijatelji.

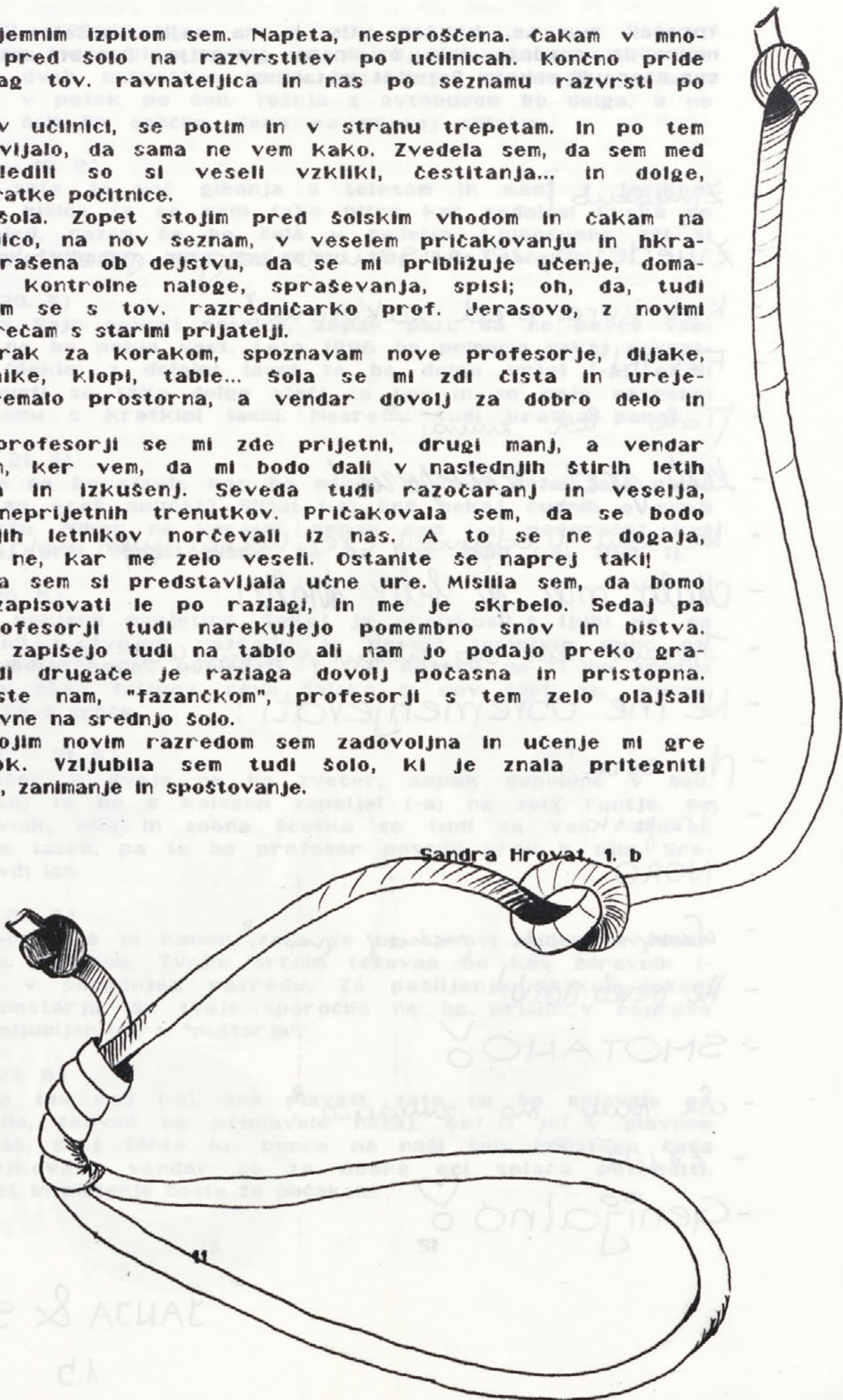
Počasi, korak za korakom, spoznavam nove profesorje, dijake, učilnice, hodnike, klopi, table... Šola se mi zdi čista in urejena, morda premalo prostorna, a vendar dovolj za dobro delo in učenje.

Nekateri profesorji se mi zde prijetni, drugi manj, a vendar vse spoštujem, ker vem, da mi bodo dali v naslednjih štirih letih veliko znanja in izkušenj. Seveda tudi razočaranj in veselja, prijetnih in neprijetnih trenutkov. Pričakovala sem, da se bodo dijaki iz višjih letnikov norčevali iz nas. A to se ne dogaja, vsaj zdaj še ne, kar me zelo veseli. Ostanite še naprej tak!

Drugace pa sem si predstavljala učne ure. Mislila sem, da bomo morali snov zapisovati le po razlagi, in me je skrbelo. Sedaj pa vidim, da profesorji tudi narekujejo pomembno snov in bistva. Kakšno stvar zapišejo tudi na tablo ali nam jo podajo preko grafoskopa. Tudi drugače je razlaga dovolj počasna in pristopna. Priznam, da ste nam, "fazančkom", profesorji s tem zelo olajšali prehod iz osnovne na srednjo šolo.

Tudi s svojim novim razredom sem zadovoljna in učenje mi gre dobro od rok. Vzljubila sem tudi šolo, ki je znala pritegniti mojo pozornost, zanimanje in spoštovanje.

Sandra Hrovat, 1. b

SANDRA & SANDRA

ZGOVORNOST "FAZANCKOV"

Vprašali sva se, kakšen vtis je na najine sošolce in prijatelje napravila srednja šola oz. naša gimnazija. Da bi dobili odgovor, sva napravili anketo. Rezultat je takšen:

- Zmedeno?
- Zmedeno, ker nisem uizogor pozuala!
- Kot kura pred zakolom?
- FAJN!
- Tako kot zmiraj?
- ~~Kot~~ pod valarperu!
- Ne bom ti odgovoril, ker hočem imeti svojo zasebnost?
- Malo me je bilo strah!
- Spoznal sem, da nisem normalen, ker sem željal na ^{to!} solo?
- Ne me obremerijevati!
- Ne vem!
- Tragasto?
- NORO!
- ~~Ne vem~~, ah nekaj no?
- Ne preveč dobro!
- SMOTANO!
- Ne vem, no, zmedeno?
- ZANIC?
- Genijalno!

NAJ NAJ HOROSKOP

KOZOROG (23. 12. -- 20. 1.)

Če ne trza na tvoje zicanje, mu (ji) daj ljubezenski napoj. Ta je sestavljen iz dveh nasmeškov, malo zgečkanja in enega poljuba. Najbolj prime v petek po šoli. Vožnja z avtobusom bo dolga, a ne dolgočasna. V šoli bo sončno, doma pa precej oblačno.

VODNAR (21. 1. -- 19. 2.)

Priporočljivo zate je več gibanja s telesom in manj z jezikom. Pomni: jezična mišica se ne redi tako hitro kot sedalna! Čveka ne bo na spregled, razen če bo šola v nedeljo. Ljubosumne oči ti zavidajo tvojo ljubezen, zato se pravi boj šele začenja.

RIBI (20. 2. -- 20. 3.)

Nikar ne laži! Raje govori resnico, ampak pazi, da ne poveš vsega. Tako te ne bo pekla vest. Leto 1996 bo prineslo nekaj enkratnega. Fant (dekle) z dolgimi lasmi te bo dolgo vrtel (-a) okoli prsta. Ne pusti se tako dolgo vleči za nos in se raje nasmejni tisti oz. tistemu s kratkimi lasmi. Nesreča: tudi kratka pamet.

OVEN (21. 3. -- 21. 4.)

Pred tablo te ne bo strah, ker bo nekdo v klopi držal zate pesti. Ali že ve, kam greš smučat? Slišal (-a) boš nekaj čudnih o svoji puncu oz. fantu. Nikar ne verjemi, ampak sam (-a) povprašaj, kaj je laž in kaj drži. Napiši pismo, pa ga boš dobil (-a) tudi ti.

BIK (22. 4. -- 20. 5.)

Nekdo ti bo poklonil marjetico. Takoj jo preizkusi z ljubi me, ne ljubi me... Tudi v tvojem razredu je dovolj zanimivih punc oz. fantov, samo boljše moraš pogledati. V tem mesecu se ti bo zgodilo veliko novega: nova frizura, nova obleka in nov fant oz. punca. Obeta se tudi nova sreča.

DVOJČKA (21. 5. -- 21. 6.)

Romantični večer v dvoje ne bo zvečer, ampak dopoldne v šoli. Zapeljivec (-ka) te bo s kolesom zapeljal (-a) na sok. Fantje, ne pozabite: glavnik, milo in zobna ščetka so tudi za vas. Čimveč nagajaj rjavim lasem, pa te bo profesor posadil prav k njim. Sreča: čimveč rjavih las.

RAK (22. 6. -- 22. 7.)

Njeno (njegovo) srce ni kamen, zato se ne spravi nadenj s kladivom, ampak s poljubom. Tvojim srčnim težavam bo kos zdravnik (-ica), ki sedi v sosednjem razredu. Za pošiljanje listkov izberi zanesljivega poštarja, da tvoje sporočilo ne bo prišlo v neprave roke. Sreča: zaljubljen (-a) v "poštarja".

LEV (23. 7. -- 23. 8.)

Upanje, da te ima rad (-a), zna plavati, zato ne bo splavalo po vodi in utonilo, temveč bo priplavalo nazaj. Če ti je v glavnem odmoru dolgčas, šteje fante oz. punce na naši šoli. Prostega časa ti bo primanjkovalo, vendar se za modre oči spleča potruditi. Nasvet: nogomet in pletenje bosta že počakala.

DEVICA (24. 8. -- 23. 9.)

Ne pretiravaj z učenjem, da ti ne bodo možgani zakuhali. Pravi izgovor za sprehod po gozdu je nabiranje zvončkov, bonbončkov in poljubčkov. Če bosta oba prehlajena v istem tednu, potem sta gotovo za skupaj. Sreča: prehlad vsak teden.

TEHTNICA (24. 9. -- 23. 10.)

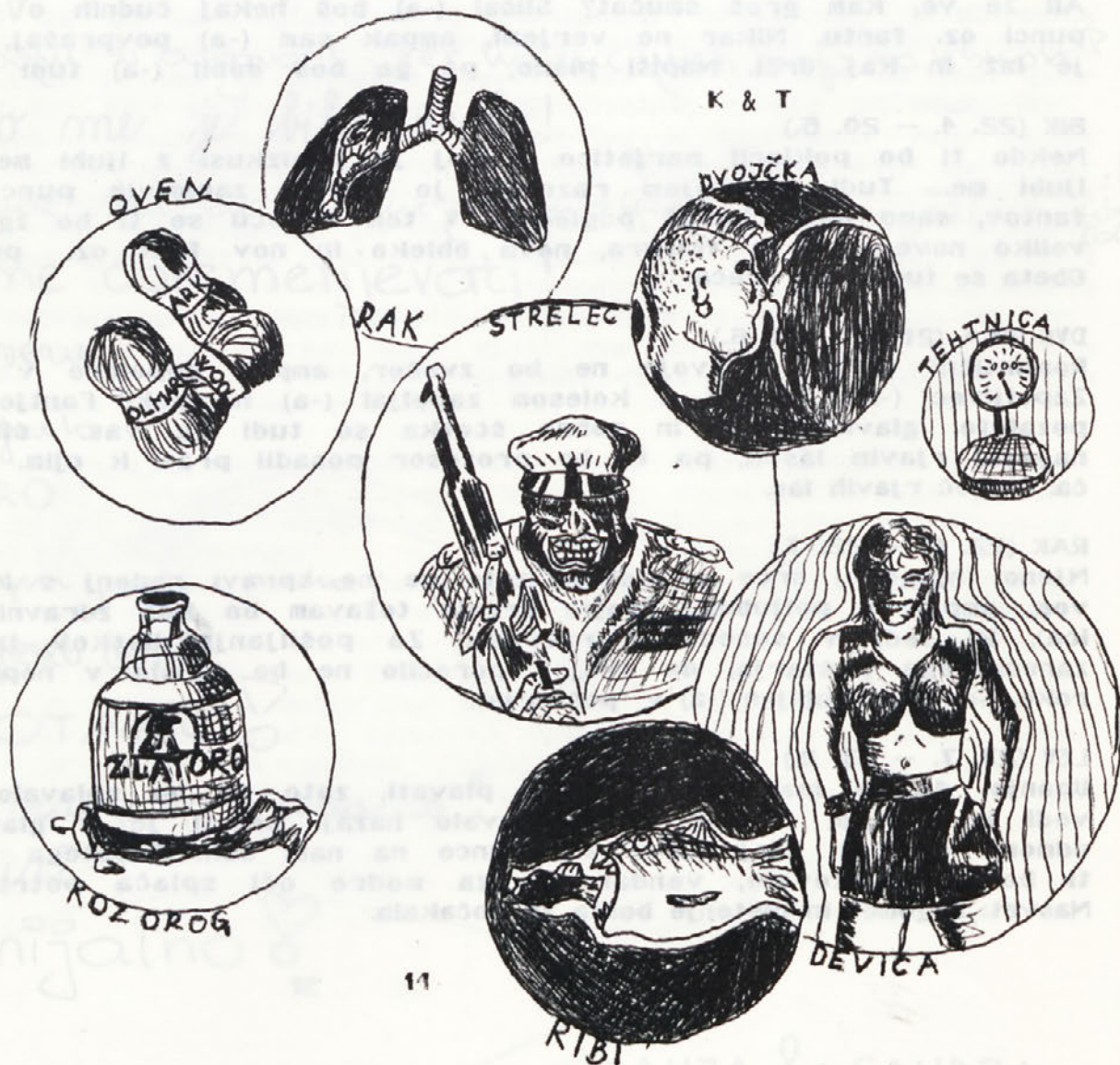
Skrbelo te bo, ker boš brez domače naloge, vendar ti bo rjavolasec (-ka) veselo pomagal (-a). Če te ne opazi, pokaži, kaj znaš, in pred njo ali njim naredi deset potepev. Dobil (-a) boš stavo in tortico. Nesreča: tortica redi!

SKORPIJON (24. 10. -- 22. 11.)

Zdaj je tvoj čas, ker še ni mraza. Na izletu ti bo ponudil (-a) pol sendviča in pol srca. Izgubil (-a) si pamet, vendar ti je bo rjavolasa oseba pomagala najti. Če je fant oz. deklica zaradi tebe popustil (-a) v šoli, mu (ji) posodi nekaj petic. Sreča: najdena pamet in vrnjene petice.

STRELEC (23. 11. -- 22. 12.)

Nekomu iz sosednje ulice takoj znori srce, ko pomisli nate. Pazi, v ljubezni ni prepisovanja kot pri kontrolki. Vožnja s kolesom v dvoje je zelo prijetna, vendar se je težko držati za roke. Če to zmoreta, potem sta res zaljubljena. Sreča bo naslednjih pet minut.

MAGIČNI KVADRAT 4 X 4

1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično:

1. majhen otrok
2. zemeljski plin
3. vojaško oklepno vozilo
4. šolska ocena

PALINDROMNI MAGIČNI KVADRAT 4 X 4

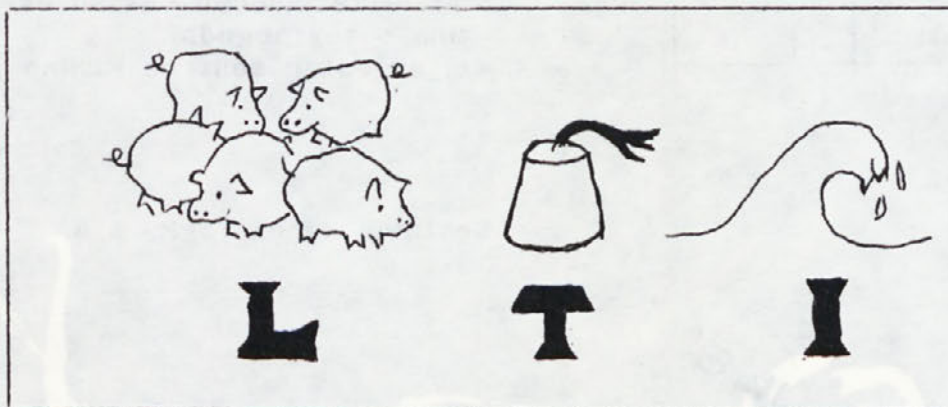
1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično:

1. naselje v mestu
2. mejna reka med Kitajsko in SZ
3. mesto pod Fruško goro v Srbiji
4. sladkovodna riba

LOGOGRIFNI REBUS

To vrsto rebusa rešuješ kot navadni rebus, le da črke dodaš ali vrineš pojmom, pod katerimi so napisane. V pomoč: rešitev je sestavljena iz dveh besed, ki označujeta nek filmski dogodek.

ANAGRAM -- PREMETANKA

A KAFRI...
 ...živijo tu?
 Da. Uganite, kje!

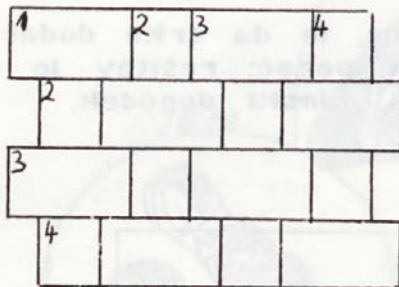
UGANKA

Nikoli ni bilo in nikoli ne bo, če pa bi bilo, bi takoj zgorelo.
 Kaj je to?

Rešitev sestavi iz naslednjih črk: D, E, E, E, I, I, K, L, L, N, N, S, S, T.

MAGICNI LIK 2 + 1

V večje polje vpiši dve črki, v manjše pa eno, ne glede na zloge.

Vodoravno in navpično:

1. prebivalec mesta
2. alkohol, ki nastaja pri vrenju grozdnega in sadnega sladkorja v alkoholnih pijačah
3. pogodba o najemu ladje ali letala za določen čas ali lista o tej pogodbi
4. sol ali ester solitrne kisline

Sestavil: Janez Vovk, 4. b

**ŽANKE IN UGANKE
 SO NAGRADNE!
 VSAJ TRI REŠITVE
 VRZITE V RUMENI
 NABIRALNIK IN
 BOSTE ŽREBANI!**

**NAGRADA -
 PREŠENEČENJE!**

Prof. Marnova,

maj bodo te, skromne besede
spomin na Vaša neizbrisna
dela.

Popeljali ste nas v svet
umetnosti in v nas pustili
spomenik, veudar ne iz kamna,
temveč iz lepote in ljubezni,
ki ga nikoli ne bo ugrizel čas.

Vsi, ki Vas imamo radi

II 16756/1988/1989

377(497.12)(05)

199706704,1

Glavna urednica:

Novak Jovius

Odgojna urednica:

Jozef Juretic

Uredniški odbor:

Imena: David, Petre, Maja, Helena, Ana

Jon, Kato, Matija, Andreo, Zvezda, TINA, JANI, Simone

Mentor:

Janez Kolenc, Zvezda, Maja

Tipkanje, računalniško oblikovanje, priprava za tisk:

Luka, Bozjan, Matjaž

Naklada: 250 izvodov

Tisk: Tiskarna Novo mesto

CENA: 1 000 DIN

Solsko leto 1988/89

Roman